

rep.nr.: 2013/

1971.

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

BUITENGEWONE OPENBARE TERECHTZITTING VAN 28 JUNI 2013

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - bijdragen werkgevers
tegensprekelijk
definitief

in de zaak:

1. G. wonende te
appellant vertegenwoordigd door mr.
SCHRUIERS Patrick, advocaat te 3500 HASSELT, Hendrik Van
Veldekesingel 148

tegen:

1. RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, openbare instelling,
gevestigd te 1060 BRUSSEL, Victor Hortaplein 11, geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. DAVIDTS Christine, advocaat te 3020
HERENT, Bijlokestraat 190

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 27 juli 2011 door de arbeidsrechtbank te Leuven, 2e kamer (A.R. 2039/01),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 30 maart 2012,
- de neergelegde conclusies,

- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 21 maart 2013, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op 18 april 2013. De uitspraak werd ten slotte verdaagd tot op heden.

*

I. FEITEN

Het arbeidshof verwijst naar de uiteenzetting van de feiten in het bestreden vonnis, en herneemt hiervan enkel de essentie.

De heer G. was tot 29 juni 1997 uitbater van taverne 'In de Zwaan' te Hasselt. Bij controles die werden uitgevoerd door diverse inspectiediensten op 14 mei 1997 en later, werden meerdere inbreuken vastgesteld, waaronder onregelmatigheden in verband met het bijhouden van sociale documenten, onregelmatigheden inzake deeltijdse arbeid en niet aangifte van personeelsleden.

Naar aanleiding van deze vaststellingen ging de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (hierna genoemd de RSZ) op 19 december 1997 over tot het opstellen van berichten van wijziging van bijdragen.

Met arrest van 14 maart 2002 werd de heer G. door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een geldboete van 17.352,55 EUR of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar voor de geldboete voor een bedrag van 13.014,41 EUR en voor de vervangende gevangenisstraf voor twee maanden.

De heer G. werd tevens ambtshalve veroordeeld tot betaling van 1 EUR provisioneel aan de RSZ.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met akte van 11 juli 2001 tekende de heer G. verzet aan tegen de vonnissen die door de Arbeidsrechtbank te Leuven werden geveld op 18 december 2000 en die hem veroordeelden tot de betaling aan de RSZ van 6.731,82 EUR, 917,28 EUR, 29.566,14 EUR en 22.446,53 EUR socialezekerheidsbijdragen, bijdrageopslagen en intrest, te vermeerderen met de intrest en de kosten van het geding, met betrekking tot de periode vanaf het tweede kwartaal 1993 tot en met het tweede kwartaal 1997 en vakantiebijdragen voor de dienstjaren 1993, 1996 en 1997.

b.-

Met vonnis van 27 juli 2011 verklaarde de arbeidsrechtbank het verzet ontvankelijk doch ongegrond; zij bevestigde de bestreden verstekvonnissen en veroordeelde de heer G. tot de kosten van het geding.

c.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

d.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 30 maart 2012, tekende de heer G: hoger beroep aan tegen dit vonnis. Hij vorderde dat het arbeidshof het bestreden vonnis zou vernietigen en opnieuw recht doende:

In hoofdorde

De oorspronkelijke vordering van de RSZ niet toelaatbaar, onontvankelijk en minstens ongegrond te verklaren, en de RSZ te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

In ondergeschikte orde

De oorspronkelijke vordering van de RSZ ontvankelijk, doch slechts deels gegrond te verklaren; de RSZ te veroordelen om alle ontbrekende of onvolledige stukken bij te brengen teneinde hem toe te laten zelf de nodige berekeningen te kunnen laten uitvoeren; de beslissing omtrent de oorspronkelijke vordering en omtrent de kosten van het geding aan te houden.

In meest ondergeschikte orde

De oorspronkelijke vordering van de RSZ ontvankelijk en gegrond te verklaren, doch te oordelen dat hij ongelukkig en te goeder trouw is, en hem toe te laten de verschuldigde bedragen af te betalen met 300 EUR per maand; hem te veroordelen tot de kosten van het geding, geraamd op het minimumbedrag.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

a.-

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld.

b.-

De RSZ concludeert tot de niet-ontvankelijkheid van het hoger beroep van de heer G: daar dit in strijd zou zijn met het op straffe van nietigheid gestelde voorschrift van artikel 1057, 7° Ger.W., dat in de beroepsakte de grieven moeten worden vermeld..

Voor de nakoming van de in artikel 1087, 7°, Ger. W. voorgeschreven uiteenzetting van de grieven is het noodzakelijk, maar voldoende dat appellant zijn bezwaren tegen de bestreden beslissing vermeldt; die vermelding moet klaar en duidelijk genoeg zijn om de geïntimeerde in staat te stellen zijn conclusie voor te bereiden en om de appelrechter in staat te stellen de draagwijdte ervan na te gaan; deze verplichting houdt niet in dat ook de middelen tot staving van de grieven moet worden vermeld.

(vgl. Cass. 2 mei 2005, S.04.0161.F; Cass. 8 april 2011, F.10.026.N)

In de beroepsakte dient duidelijk te worden gemaakt waarom en in welke mate appellant zich door de bestreden beslissing gegriefd acht.

(vgl. Cass. 1 juni 2007, R.A.B.G. 2008, 666, noot S. BERNEMAN)

Naar het oordeel van het arbeidshof beantwoordt de beroepsakte van de heer G. aan deze criteria. Hierbij kan worden verwezen naar de uiteenzetting van de heer G. onder punt III van zijn verzoekschrift tot hoger beroep, waarin hij weliswaar grotendeels de voor de eerste rechter ontwikkelde argumenten expliciet herneemt, doch duidelijk maakt dat en waarom arbeidsrechtbank althans naar zijn oordeel, ten onrechte anders besliste.

c.-

Het hoger beroep is, gelet op wat voorafgaat, ontvankelijk.

IV. BEOORDELING

1. Ontvankelijkheid van de oorspronkelijke vordering

Artikel 6.1 van het E.V.R.M. bepaalt dat eenieder bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld.

De heer G. argumenteert dat in deze procedure de behandeling niet is gebeurd binnen een redelijke termijn.

Het arbeidshof stelt op de eerste plaats vast dat de vordering van de RSZ via het bericht van wijziging van aangifte van bijdragen ter kennis is gebracht van de heer G. korte tijd nadat de vaststelling door de inspectiediensten zijn gebeurd. Het onderzoek van de sociale inspectiediensten werd immers gevoerd vanaf 14 mei 1997, en de berichten van wijziging van aangifte werden ter kennis gebracht van de heer Gaens op 19 december 1997.

Op de tweede plaats moet worden vastgesteld dat de RSZ, nadat gebleken was dat de heer G. niet vrijwillig zou overgaan tot betaling van de gevorderde socialezekerheidsbijdragen, bijdrageopslagen en intrest, binnen een redelijke termijn overgegaan is tot dagvaarding (respectievelijk op 31 maart 1998, 6 mei 1998, 6 januari 1999 en 19 juli 1999).

Deze dagvaardingen hebben geleid tot vonnissen die bij verstek ten opzichte van de heer G. werden gewezen op 18 december 2000, wat naar het oordeel van het arbeidshof eveneens binnen een redelijke termijn is.

Nadat de heer G. op 11 juli 2001 verzet had aangetekend tegen de verstekvonnissen van 18 december 2000, werd de zaak volgens het proces-verbaal van de terechtzitting op 17 september 2001 op schriftelijk verzoek van de heer G. naar de rol verwezen. Vervolgens werd de zaak op de zitting van 16 september 2002, waar zij op vraag van de RSZ was vastgesteld met toepassing van artikel 803 Ger.W., door de rechtbank naar de rol verwezen.

De procedure werd pas terug werd geactiveerd door de RSZ in oktober 2008, waarna zij op de zitting van 23 februari 2009 tegensprekelijk werd uitgesteld naar de zitting van 23 maart 2009, waar partijen hun akkoord met conclusietermijnen door de rechtbank lieten bekrachtigen en de zaak voor behandeling werd vastgesteld op de zitting van 23 november 2009.

Vervolgens werd de zaak éénmaal op verzoek van de RSZ en viermaal tegensprekelijk, dit is op vraag van beide partijen, uitgesteld om uiteindelijk op de zitting van 23 mei 2011 te worden gepleit, met vonnis op 27 juni 2011.

Naar het oordeel van arbeidshof stelt de heer G. ten onrechte dat in voorgaande procedure de redelijke termijn werd overschreden.

Het is juist dat de procedure niet werd geactiveerd in de periode van 16 september 2002 tot oktober 2008, doch dit betekent niet dat de redelijke termijn niet werd gerespecteerd. Het is immers van belang op te merken dat de activering van een burgerlijke procedure principieel niet de rechtbank toekomt, doch wel de partijen zelf. Aansluitend moet hierbij worden opgemerkt dat de mogelijkheid om de procedure te activeren toekomt aan beide partijen.

Indien geen van beide partijen een initiatief neemt om de betwisting te activeren, is de beweerde overschrijding van de redelijke termijn te wijten aan beide partijen, en kan geen van deze partijen zich beroepen op de overschrijding van de redelijke termijn in de zin van artikel 6.1., eerste zin, van het E.V.R.M.

2. Gegrondheid van de oorspronkelijke vordering

a.-

Vooraf merkt het arbeidshof dat het geen rekening dient te houden met de wijze waarop de RSZ tijdens de procedure voor het arbeidshof en de arbeidsrechtbank zijn bundel samenstelde, tenzij aangetoond zou worden dat de wijze waarop de stukken werden medegedeeld en geïnventariseerd werden, zouden wijzen op een doelbewuste misleiding van de heer G., wat in deze niet wordt aangetoond.

Het arbeidshof houdt rekening met het thans voorliggend bundel van de RSZ, waarbij het vaststelt dat dit bundel geïnventariseerd en volledig is.

b.-

Ten onrechte argumenteert de heer G. dat de RSZ niet heeft voldaan aan de vragen die door het arbeidsauditoraat met brief van 31 maart 2010 werden gesteld en waarbij om bijkomende informatie werd verzocht, waardoor de vordering van de RSZ als onbewezen dient te worden afgewezen.

In zijn conclusie, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 20 juli 2012, geeft de RSZ op zeer duidelijke wijze aan welke stukken en documenten zij heeft neergelegd, en op welke vragen zij niet heeft geantwoord.

Aldus kan worden vastgesteld dat de RSZ volgende stukken heeft bijgebracht:

- een gedetailleerde afrekening per werknemer voor alle gevorderde kwartaalbijdragen, met de nodige toelichtingen inzake de rechtsgrond en de berekeningswijze.

In tegenstelling tot wat de heer G. voorhoudt, zijn de toelichtingen die ter zake werden gegeven, gesteund op de niet betwiste vaststellingen door de diensten van de sociale inspectie of de eigen aangiftes van de heer G. met betrekking tot het jaar 1997, en werden de bijdragen berekend op de evenmin betwiste wettelijke minimumlonen in horecasector.

- de aangifte voor het tweede kwartaal 1997, die blijkt uit de boekhoudramen gevoegd bij het dossier.
- een volledig exemplaar van het verhoor van mevrouw S
- de individuele rekeningen 1997 van de werknemers Jc , P , T en Si

Het is juist dat de RSZ een aantal gegevens niet heeft bijgebracht, doch de verklaring die de RSZ hiervoor geeft onder referte naar andere stukken en elementen van het dossier, is afdoende:

- prestatie-uren medegedeeld door Actief Interim voor de werknemers J en P

Deze gegevens worden onrechtstreeks medegedeeld via het verslag van de inspectiediensten en zijn niet in het bezit van de RSZ.

- de individuele rekeningen van werknemers H en L

Terecht merkt de RSZ op dat het opstellen van de individuele rekeningen en de gegevens die de heer G ; hierop heeft aangebracht, onder zijn verantwoordelijkheid vallen, en hij zelf in het bezit moet zijn van de gevraagde documenten, en de feiten en periodes werden vastgesteld in het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 14 maart 2002.

- het DIM-formulier waarnaar in stuk 11 wordt verwezen.

Terecht merkt de RSZ op dat dit stuk betrekking heeft op de schrapping van het RSZ-nummer in 1995, doch dat dit nummer naar aanleiding van de regularisaties terug werd geactiveerd om vanaf 30 juni 1997 opnieuw geschrapt te worden.

c.-

Ten onrechte concludeert de heer G tot de ongegrondheid van de vordering van de RSZ daar de bijgebrachte stukken tegenstrijdig zijn en geen bewijs leveren voor de vordering van de RSZ.

Op de eerste plaats stelt de heer G ter zake dat de rekeninguittreksels waarop de RSZ zijn vordering steunt, strijdig zijn met de feiten waarvoor hij veroordeeld werd door het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 14 maart 2002. Hierbij haalt hij het voorbeeld aan van de heer Ketelslegers, die volgens voornoemd arrest voor de heer G gewerkt zou hebben van april 1997 tot 14 mei 1997, terwijl het RU waarop de RSZ zijn vordering steunt, een periode van tewerkstelling vermeldt van 1 april 1997 tot 14 mei 1997.

Naar het oordeel van het arbeidshof betreft het hier geen tegenstrijdigheid, vermits de bewezenverklaring van de tenlasteleggingen met betrekking tot de heer K voor de periode 'april 1997 tot 14 mei 1997' gesteund zijn op de stukken van het strafdossier, in het bijzonder de bevindingen van de sociale inspectie en de spontaan aangegeven prestaties, en in deze stukken gewag wordt gemaakt van een tewerkstelling van 1 april 1997 tot 14 mei 1997.

Op de tweede plaats houdt de heer G voor dat de door de RSZ weerhouden gepresteerde uren niet correct zouden zijn.

Ter zake stelt de RSZ terecht dat deze elementen niet meer ter discussie kunnen staan, gelet op het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 14 maart 2002. Na dit arrest zijn de gegevens met betrekking tot de tewerkstelling van de betrokken niet langer voorwerp van discussie.

d.-

Met betrekking tot de werknemers K en T gaat de RSZ uit van het vermoeden van voltijdse tewerkstelling van artikel 22ter van de RSZ-Wet.

Artikel 22ter van de RSZ-Wet, zoals van toepassing in de periode waarop het geschil betrekking heeft, bepaalt:

“Behoudens bewijs van het tegendeel dat door de werkgever wordt aangebracht, worden de deeltijdse werknemers vermoed, bij ontstentenis van inschrijving in de documenten bedoeld bij de artikelen 160, 162, 163 en 165 van de programmawet van 22 december 1989 of bij gebrek aan gebruik van de apparaten bedoeld bij artikel 164 van dezelfde wet, hun prestaties te hebben uitgevoerd volgens de werkroosters die werden openbaar gemaakt zoals bepaald in de artikelen 157 tot 159 van dezelfde wet. Bij ontstentenis van openbaarmaking van de werkroosters, worden de deeltijdse werknemers vermoed arbeid te hebben verricht in het kader van een arbeidsovereenkomst voor voltijdse arbeid.”

Het door artikel 22ter van de RSZ-Wet ingestelde vermoeden van voltijdse arbeid geldt, althans in de periode waarover de betwisting tussen de partijen gaat, slechts tot bewijs van het tegendeel dat door de werkgever wordt aangebracht.
(vgl. Cass. 18 februari 2002, nr. S.01.0133.N; Cass. 3 februari 2003, *J.T.T.* 2004, 311)

Het tegenbewijs van het door artikel 22ter van de RSZ ingestelde vermoeden van voltijdse arbeid moet door de werkgever worden aangebracht en bestaat erin te bewijzen dat de deeltijdse werknemers geen arbeid hebben verricht in het kader van een arbeidsovereenkomst voor voltijdse arbeid. Hierbij moet de werkgever niet de omvang van de werkelijk verrichte prestaties voor deeltijdarbeid bewijzen.
(vgl. Cass. 3 februari 2003, *J.T.T.* 2004, 311)

De weerlegging van het vermoeden kan onder meer gebeuren door een betrouwbaar systeem van de registratie van de arbeidstijden voor te leggen of door het bewijs dat de werknemers ook elders werken of dat zij nog studeren.
(vgl. Arbh. Brussel 4 september 2008, onuitg. AR 50.368)

Samen met de eerste rechter kan het arbeidshof enkel vaststellen dat de heer G niet het vereiste tegenbewijs levert. Met betrekking tot mevrouw T brengt hij geen enkel gegeven bij, en met betrekking tot de heer K beweert hij dat deze student was, doch van deze bewering levert hij geen bewijs.

Op het – enkel in het motiverend gedeelte van de conclusie geformuleerde – bewijsaanbod door middel van getuigen dient niet te worden ingegaan, minstens daar de feiten waarvan het bewijs wordt aangeboden, onvoldoende duidelijk zijn en bijgevolg niet voor tegenbewijs vatbaar.

e.-

In ondergeschikte orde stelt de heer G dat de vordering van de RSZ met betrekking tot de bijdragen voor de werknemers J en F *ab initio* ongegrond was. Immers, zo stelt de heer G, betrokken werknemers werden in de periode van 5 oktober 1995 tot 18 mei 1997 tewerkgesteld via het uitzendkantoor Actief Interim, dat voor hen socialezekerheidsbijdragen betaalde, wat impliceert dat de RSZ door de vordering tegen de heer G tweemaal dergelijke bijdragen vordert.

Terecht verwijst de RSZ naar het onderzoeksverslag van 6 juli 2004, waarin wordt bevestigd dat gelet op de overtreding van de Uitzendarbeidwet, de prestaties van de werknemers P en J afgeboekt werden bij het uitzendkantoor en dezelfde prestaties aangegeven werden bij de heer G.

Van een dubbele betaling van socialezekerheidsbijdragen is derhalve geen sprake.

f.-

Het gedrag van een procespartij is tergend wanneer eis of verweer gevoerd worden met het oogmerk om te schaden, en roekeloos wanneer het procesgedrag de grenzen van de normale uitoefening van het recht een eis in te stellen of verweer te voeren door een voorzichtig en bedachtzaam persoon kennelijk te buiten gaat. (vgl. bijvoorbeeld Cass. 2 oktober 2008, www.juridat.be, C.07.0463.F; vgl. Cass. 17 oktober 2008, www.juridat.be, C.07.0214.N)

Deze principes zijn ook van toepassing op het verweer in rechte. (vgl. Cass. 29 november 1962, *Pas.* 1963, I 406)

Zo wordt aanvaard dat een eis of een verweer tergend of roekeloos kunnen zijn wanneer ze gevoerd worden ofwel met het oogmerk om te schaden, ofwel op een wijze die de grenzen van de normale uitoefening van het recht door een voorzichtig en bedachtzaam persoon kennelijk te buiten gaat. (vgl. Cass. 2 oktober 2008, www.juridat.be, C.07.0463.F)

Het tergend of roekeloos karakter van het optreden in rechte van een procespartij kan worden beoordeeld op verschillende momenten, zowel bij het instellen van een vordering of bij het aanwenden van een gewoon of een buitengewoon rechtsmiddel. Verder belet niets dat een procespartij, die oorspronkelijk mogelijk een geding heeft ingeleid dat niet tergend of roekeloos is, in de loop van de procedure een houding gaat aannemen die als tergend of roekeloos kan worden beschouwd.

Van procesrechtsmisbruik kan inderdaad ook sprake zijn wanneer een rechtssubject zijn rechtsvordering uitoefent *of verder uitoefent* zonder redelijk of afdoende belang dan wel op een wijze die kennelijk de perken van een normale uitoefening door een voorzichtig en zorgvuldig persoon te buiten gaat. (vgl. Cass. 17 oktober 2008, www.juridat.be, C.07.0214.N)

De vordering die in dergelijke omstandigheden wordt ingesteld, is een onrechtmatige daad die de dader verplicht de schade te vergoeden overeenkomstig het gemeen recht. (vgl. Cass. 15 mei 1941, *Pas* 1941, I 192)

In voorliggende betwisting is het arbeidshof van oordeel dat de wijze van procesvoeren van de BVBA niet tergend of roekeloos is zoals hiervoor omschreven.

Het is in dit verband ten onrechte dat de RSZ voorhoudt dat de heer G: met een schuldige lichtzinnigheid zijn recht op hoger beroep heeft uitgeoefend, of enkel een beroepsprocedure heeft gevoerd om de betaling van de verschuldigde bijdragen en aankleven zo lang mogelijk uit te stellen.

Dit onderdeel van de vordering van de RSZ dient bijgevolg als ongegrond te worden afgewezen.

h.-

In meest ondergeschikte orde vordert de heer G: dat het arbeidshof geen intrest zou toekennen voor de periode van de inleiding van de zaak op verzet op 17 september 2001 tot de datum van stelling op 23 februari 2009.

Het arbeidshof verwijst ter zake naar wat reeds werd uiteengezet onder IV.1 met betrekking tot de ontvankelijkheid van de oorspronkelijke vordering van de RSZ. Op de eerste plaats herinnert het arbeidshof eraan dat in de civiele procedure het initiatief tot in staat stelling aan beide partijen wordt toegekend, en op de tweede plaats aan het feit dat indien de procedure nog lang heeft aangesleept na de activering door de RSZ, zij nog lang heeft aangesleept door meerdere vragen tot uitstel van beide partijen.

In die omstandigheden is er geen reden om de verschuldigdheid van de intrest te beperken.

i.-

Tenslotte is het arbeidshof van oordeel dat niet ingegaan moet worden op de vraag van de heer G: om betalingsfaciliteiten te bekomen.

De heer G: houdt voor dat hij enkel een laag inkomen als verpleger heeft en twee pleegkinderen ten laste, doch uit de bijgebrachte documenten blijkt dat zijn inkomen meer bedraagt dan het lage door hem zelf opgegeven bedrag. Recente loongegevens worden alleszins niet bijgebracht;

Evenmin verstrekt de heer G: duidelijkheid over zijn overig vermogen, zoals de besteding van de overnamesom voor de door hem uitgebate zaak, of over andere inkomsten.

f.-

Artikel 1022, derde lid, Ger.W. bepaalt dat de rechter op verzoek van één van de partijen en op een met bijzondere redenen omklede beslissing het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan verminderen of verhogen, rekening houdend met de financiële draagkracht van de verliezende partij, de complexiteit van de zaak, de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijk gestelde partij of het kennelijk onredelijk karakter van de situatie.

Het arbeidshof is van oordeel dat geen van deze hypothesen in voorliggende betwisting voorhanden is, zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan worden aangehouden.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond, bevestigt het bestreden vonnis in alle beschikkingen;

Verklaart de vordering van de RSZ tot betaling van een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding ontvankelijk, doch ongegrond;

Verwijst de heer G. in de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van de RSZ begroot op 2.750,00 EUR rechtsplegingsvergoeding arbeidshof en aldus vereffend.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

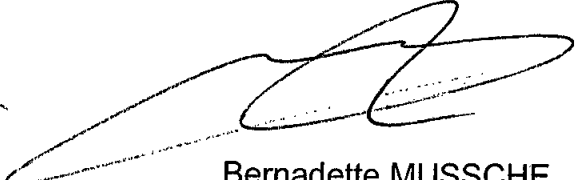
Daniel RYCKX,
Jean BOULOGNE,
Bernadette MUSSCHE,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,

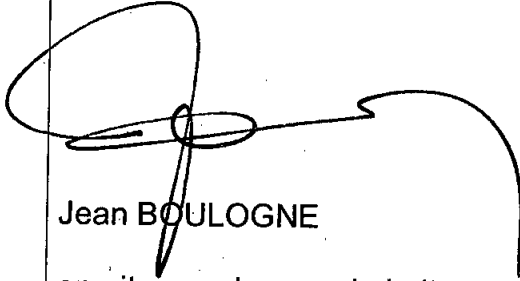
griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Bernadette MUSSCHE

Jean BOULOGNE

Daniel RYCKX

en uitgesproken op de buitengewone openbare terechtzitting van vrijdag 28 juni 2013 door:

Daniel RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Daniel RYCKX

